

T-em v plné moci žalujícího spolku dne 19. září 1933, tedy po jeho rozpuštění. Plná moc zástupce žalující strany je datována 22. března 1933. V době podání žaloby žalující spolek již neexistoval a je podána žaloba právním subjektem již neexistujícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu žalobcovu.

D ů v o d y :

Žalující strana byla spolkem podle zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. z. (srov. § 2 stanov). Dne 1. června 1933 valná hromada se usnesla na dobrovolném rozchodu spolku, kterýžto rozchod dozorcím úřadem byl vzat na vědomí. Žaloba byla podána až 19. září 1933 na základě procesní plné moci podepsané dne 22. března 1933. Dobrovolným rozchodem zaniká spolek jako takový a jako právnická osoba (§ 26 zák. čís. 134/1867, srov. Dr. Václav Dusil: Československé právo spolkové str. 56, Ehrenzweig: System 1925 I/1 str. 197, Mayer: Lehrbuch I. str. 125, Klang: Komentář I. str. 288). O likvidaci spolku nemá spolkový zákon žádného ustanovení. Podle stanov (§ 29) určí valná hromada, jež se usnesla na zrušení spolku (§ 26 e), zároveň spolkové jmění k účelům obecně prospěšným. Z toho plyne, že naše právo nezná likvidaci spolku a že v souzeném případě ani stanovy takovou likvidaci neupravily. Ani obdoba předpisů o likvidaci obchodních společností a hospodářských společenstev tu nemá místa, poněvadž podle zákona a podle stanov (§ 2) nebyly účelem spolku zisk nebo některý z účelů § 1 zák. čís. 70/1873 ř. z. Ustanovila-li poslední valná hromada likvidátora k realizaci jmění a jeho odevzdání účelu, jemuž bylo valnou hromadou věnováno, nejde o likvidátora ve smyslu technickém, nýbrž o důvěrníka, jemuž byla svěřena realizace jmění zaniklého spolku do věrných rukou. Usnesla-li se poslední valná hromada na dobrovolném rozchodu, aniž odsunula den rozchodu na dobu pozdější, pak tímto usnesením spolek zanikl a pozbyl zároveň způsobilosti podati žalobu a vystupovati jako strana ve sporu (§ 1 c. ř. s.). Nemohl tedy ani procesní zmocněnec podati po rozchodu spolku žalobu jeho jménem. Obzvláště zanikla tím i funkce orgánů oprávněných k zastupování spolku a ježto t. zv. likvidátorovi právo k zastupování spolku pro nedostatek zákonného ustanovení nepřísluší, není tu ani zástupčího orgánu. Rozhodnutí nejvyššího správního soudu, sbírka Bohuslav čís. 1112, se na souzený případ nehodí, poněvadž tam šlo pouze o legitimaci rozpuštěného spolku ke stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu.

Čís. 14367.

Předpis § 891 věta třetí obč. zák. není hmotněprávním ustanovením, nýbrž obsahuje procesuální předpis platný v době vydání občanského zákona, zrušený článkem I. odst. 2 uvoz. zák. k c. ř. s.

(Rozh. ze dne 10. května 1935, Rv I 1120/33.)

Žalobce vystavěl na příkaz Karla G. st. dům a zůstal mu Karel G. st. za provedení tohoto díla dlužen zažalovaný obnos. Dům ten byl převeden postupní smlouvou na syna Karla G. st., Karla G. ml. a jeho ženu Barboru (žalované). Žalovaní namítli proti žalobě jednak, že zažalována pohledávka je nedospělou, poněvadž má prý žalobce dodělati některé menší práce, jednak že sporu vadí zahájená rozepře ohledně téže pohledávky, vedená proti Karlu G. st. Žalobě bylo vyhověno soudy v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Dovolatelé vytýkají, že odvolací soud neprávem posuzoval jako nepřipustnou novotu jejich námitku, že podle § 891 třetí věty obč. zák. po podání žaloby může věřitel žalovati solidárního dlužníka jen, upustil-li od podané již žaloby proti druhému solidárnímu dlužníkovi. Tato obrana žalovaných, ač již v řízení první stolice plně byla přednesena s poukazem na žalobu podanou svého času žalobcem proti Karlu G. st. a pak ponechanou v klidu, byla sice oděna před soudem prvé stolice v námitku pře zahájené. To však nezbavilo soud povinnosti přezkoumati tuto námitku i s hlediska práva hmotného, totiž s hlediska § 891 třetí věty obč. zák., neboť soud musí samostatně posouditi, kterému zákonnému ustanovení jest podřaditi skutkové okolnosti stranou přednesené. Věcně však výtku dovolatelů opodstatněna není. Předpis § 891 věta třetí obč. zák. není hmotněprávním ustanovením, nýbrž obsahuje procesuální předpis, odpovídající procesnímu právu v době vydání občanského zákona platnému, jenž však byl zrušen článkem 1 odst. 2 uvoz. zák. k c. ř. s. (srov. zejména Tilsch: Der Einfluss der Zivilprozessrechte auf das materielle Recht, II. vyd., str. 219 a násl., pak rozh. Gl. U. n. ř. čís. 2934, 3804, a čís. 866 sb. Nowakovy, pak Ehrenzweig System 1928 II/1 str. 95, Stubenrauch k § 891, Klang komentář II/2 str. 293 a j.). Poukaz k § 1154 obč. zák. není na místě, ježto tu nejde o smlouvu služební, nýbrž o smlouvu o dílo. Poukazují-li dovolatelé k tomu, že dílo nebylo dokončeno, jest je odkázati k § 1168 obč. zák., podle něhož přísluší podnikateli smluvený plat, když byl ochoten plniti — což v souzeném případě nižší soudy zjistily — a zabránily-li mu v tom okolnosti, jež se sběhly na straně objednatelově, což se stalo, protože nepodala druhá smluvní strana žalobci potřebné stavební hmoty a nesejde pak na tom, zda ve sporu prohlásil žalobce svou ochotu, že dílo dokončí.

Čís. 14368.

Zrušení služebního poměru vedoucích úředníků sanovaných spořitelén výpovědí jim udělenou ve smyslu čl. XXXV a XLIX zák. čís. 54/32 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 10. května 1935, Rv I 33/35.)

Srov. Úr. sb. čís. 1911.

Žalobce byl zaměstnán jako vedoucí úředník u F. spořitelny. Podkladem jeho služební smlouvy byla služební pragmatika sjednaná mezi